

■ RECENSIE | 'Groote Zaagbek'

bijbeld v/h. waarde

Marijke Boon: veel mens, een beetje theater

Door Jacques J. d'Ancona

Gebeurtenis: cabaretsolo Marijke

Boon (conferenties, zang, accordeon).

Programma: 'Groote Zaagbek'. **Be-**

geleiding: Michel Lamers (klarinet en saxofoon). **Gezien:** 18/12 Drachten, De

awel. Publiek: 110. **Nog te zien:** 4/2 Groningen, De Oosterpoort.

Toen de dichteres Elly de Waard, verondersteld geestverwante, vier maanden lang niet reageerde op een verzoek een bijdrage te leveren, dacht Marijke Boon: dan red ik me wel. Dat leidde tot een vals stukje. Een tekst die er uit springt in een programma dat uit onsamen-

hangende onderdelen is gemetseld en in haar geval dus een zeer solide indruk maakt.

Marijke Boon (52, jawel) is nooit beland in de status van 'de grote doorbraak'. Ze is wie ze was. Meer dan vijftientwintig jaar staat ze op het toneel, drachtig van kromme versjes met de rode accordeon, malle associaties, wonderlijke invallen. Terwijl ze te boek stond als de leukste levensliederenzangeres in de gedaante van een mutsige kleuterjuf, heeft ze de koers bijgesteld. Met haar *one man show* van 1998 zat ze er flink naast, omdat de parodie met haar aan de wandel ging. Nu heeft ze de kommer echter weer onder controle.

De *Groote Zaagbek* (eenden-

soort) uit haar ornithologische interessewereld staat voor het wezenloze gekwaa dat alom opklinkt. Daarmee weet Boon wel raad, zonder zich in een maskerade of een type te storten. Ze arriveert op een kaal toneel en schildert vervolgens met spuitbusen op een groot doek haar omgeving, de suggestie van een 'boudoir'. Simpel als goedendag. Uit het interieur haalt ze alles tevoorschijn dat ten dienste staat van het doel eindelijk zichzelf eens te portretteren: haar dichtbundels en een voorraad kleren waarvan ze geen afstand kan doen, handig om een tijdsbeeld aan op te hangen.

Marijke Boon ontkomt niet aan enkele wegtrekkers. Wat niet wegneemt dat ze verrassende vondsten etaleert en kans ziet de aandacht vast te houden voor een paar sonnetten die weer eens duidelijk maken dat die vrouw heel mooi kan schrijven en op een overrompelende wijze beseft wat komisch werkt.

Zo'n hilarische poppenkastscène met een tuinschaar..., zoiets is nooit vertoond. Onontkoombaar is er de ruis van persoonlijke tragediek. Daar gaat ze terughoudend mee om en als ze het begrip 'echt' aantikt is er dezelfde bescheidenheid. Geen pretenties, veel mens, een beetje theater.